

–0,55.

„Spustili jsme diagnostiku,“ oznámil mu stavbyvedoucí, „a žádný problém s čidlem nevidíme.“

„Kašli na čidla,“ řekl Garry. „Fakt se nakláníme.“

–0,58.

„Přecházím na manuál.“ Garry vypnul řídicí jednotku. Na věžových jeřábech pracoval už patnáct let, vlastně od doby, kdy jako ženista skončil v armádě a nastoupil do firmy Moynahan Construction. Digitální ovládání usnadňovalo práci a zvyšovalo bezpečnost, ale Garry získal ostruhy na ručně ovládaných jeřábech, kde prováděl výpočty pomocí tabulek, grafů a notesu upevněného na stehně a kde neustále sledoval ručičku na ukazateli rovnováhy, aby nastavil správný moment. Nyní pohnul joystickem dozadu, aby přitáhl kočku blíž k věži.

Přepnul na ovládání protizávaží, které naopak posunul dál od věže.

Upřeně sledoval indikátor momentu zatížení, který stále ukazoval vychýlení směrem dopředu.

Garry posunul závaží, jejichž celková hmotnost dosahovala sta tun, ještě víc dozadu.

Tohle přece *musí* obě síly srovnat.

Je vyloučeno, aby se to nestalo.

Jenže se to nestalo.

Zpátky k výložníku.

Garry přitáhl kočku ještě blíž. I-profil se rozhoupaly. Zjevně ovládal stroj rychleji, než zamýšlel.

Zadíval se na svůj kelímek s kávou.

Křeslo v kabině – mimochodem bohatě čalouněné a pohodlné – nebylo opatřené držákem na nápoje. Garry však miloval kávu, a tak si přinesl vlastní držák a upevnil si ho na stěnu kabiny, samozřejmě v bezpečné vzdálenosti od elektroniky.

Hnědá tekutina v kelímku byla v dokonalé rovnováze; kelímek nikoliv.

Další pohled na indikátor momentu.

Displej hlásil dvouprocentní sklon dopředu.

Garry znovu popadl ovladač kočky a přitáhl profily ještě blíž.

Tento manévr konečně zabral.

Kontrolka alarmu zhasla a ukazatel rovnováhy se pomalu vrátil na hodnotu –0,5, poté na nulu a na jedničku. Hodnota stále stoupala, což bylo logické, poněvadž protizávaží byla posunutá daleko dozadu. Garry je přitáhl blíž, až byla tak vpředu, že už to dál nešlo.

Ručička se zastavila na hodnotě 1,2.

To bylo normální. Jeřáby jsou konstruované tak, aby se při nulové zátěži na výložníku lehce nakláněly dozadu, což v klidové poloze odpovídalo hodnotě přibližně plus jeden stupeň. Stabilitu jeřábu totiž zajišťuje především jeho mohutná betonová základna – právě ona drží věž ve svislé poloze, když se na výložníku zrovna nic nenachází.

„Dobrý, Danny,“ ohlásil Garry do vysílačky. „Už jsem v rovnováze. Ale budu potřebovat údržbu. Musí tam bejt nějaký problém s kontry.“

„Oukej. Myslím, že Willovi zrovna končí pauza.“

Garry se v křesílku opřel, napil se kávy, vrátil kelímek do držáku a poslouchal vítr. Věděl, že mechanik dorazí až za hezkých pár minut. Ze země do kabiny vedla jediná možná trasa.

Lezení uvnitř věže.

Kabina se však nacházela dvaadvacet pater nad zemí. Což znamenalo nejméně jednu, ale spíš dvě pětiminutové pauzy cestou nahoru.

Chlapi na zemi si někdy mysleli, že jeřábníci nemají žádnou fyzickou, protože celý den sedí v kabině na zadku. Jenže zapomínali na lezení.

Když teď Garry nemusel manipulovat s nákladem, když nemusel spustit hák přesně na požadované místo, mohl se v klidu